

og Forholdene laa saaledes, at der hurtigt kunde tilvejebringes et Resultat, saa at Loven kunde træde i Virksomhed. Dette Mønstervedtægtsudvalg var færdigt den 10. August, og i September 1907 anerkendtes de første 4 Kasser, og man kan se, hvilken rivende Vækst der har været i denne Bevægelse, idet vi, som der staar i Beretningen, i 1911—12 har 53 Kasser med 111,100 Medlemmer.

Jeg har gjort dette lille Sving ind over Fortiden for at vise, paa hvilken Maade man fra Arbejdernes Side tog imod Kasserne, og hvorfor de virkede saa hurtigt, hvad maaske ikke alle har været fuldkommen klar over. Efter at man har vist, hvor fortrinligt Loven har virket, hedder det videre i Motiverne i Tilslutning til det, jeg først nævnedes: „Under disse Omstændigheder skønnes der ikke at foreligge Føje til at foretage nogen Ændring i Lovens Grundprincipper“. Det lyder helt forjættende, og hvis ikke man havde læst Lovforslaget, før man læste Motiverne, maatte man gaa ud fra, at Lovforslaget i det store hele var konformt med den nuværende Lov. Men det er ikke Tilfældet. Jeg vil indrømme, at formelt kan Indenrigsministeren have Ret, naar han siger, at der ikke er rørt ved Grundprincipperne, for saa vidt som der i den nu bestaaende Lovs § 5 er en Bestemmelse, der henviser til, at kun de, som kan blive Medlemmer af en anerkendt Sygekasse, kan blive Medlemmer af en anerkendt Arbejdsløhedskasse. Det er rigtigt, men naar man henviser til en gammel Bestemmelse, og denne Bestemmelse, som har en Form, der ikke passer til de nuværende Forhold, skal have nyt Liv, tænker man sig dog, at ogsaa denne Bestemmelse bliver revideret, men det er det, den ikke er blevet. Jo, den er blevet revideret, men paa et Punkt, hvor jeg ikke tror, det faar megen Betydning, idet der er fastsat en Formuegrænse. Det er vist lige meget, om man sætter en Million Kr. eller 10,000 Kr. som Formuegrænse, thi der er meget faa Arbejdere, som vil kunne naa op til denne Formuegrænse. Der er de enkelte — det skal jeg senere komme tilbage til —, som har bygget sig et Hus i en Forstad eller lignende, og som der efterhaanden har samlet sig en Formue ved Afragene paa deres Ejendom, men af Arbejdere i Byerne vil De ikke kunne trække ret mange frem, som har en Formue af 5,000 eller 10,000 Kr. Det nye faar altsaa efter min Mening ingen Betydning, medens derimod det gamle

faar en Betydning, der rækker langt længere, end det vistnok — det maa jeg antage — har været Hensigten. Det glæder mig derfor, at den ærede Ordfører (Moestrup) tog saa reserveret paa dette Forhold, idet han sagde, at han ikke vilde komme ind paa en Omtale af Indtægtsgrænsen, det var Hensigten, at kun ubemidlede Arbejdere skulde nyde godt af saadanne Kasser — det er jeg ganske enig med ham i —, og hvad der var ubemidlet, kunde der være delte Meninger om, det kunde bero paa et Skøn; kort sagt, man aabnede Muligheden for en Forhandling om dette for Kassernes Eksistens meget vigtige Spørgsmaal.

Jeg erkender, at naar man betragter dette Spørgsmaal overfladisk, vil man sige: En Mand, der har 1,800 Kr. om Aaret og et Tillæg paa 200 Kr. for hvert Barn, maa kunne klare sig, han maa nok kunne lægge saa meget til Side, at han kan gaa en Arbejdsløshedperiode i Møde. Vi har imidlertid her netop med en Arbejdsløshed at gøre, der virker uregelmæssigt, kommer i Stød, saa at man slet ikke kan sikre sig imod den, og derfor har jeg opstillet nogle Spørgsmaal, som jeg vil gøre Forsøg paa at besvare i det følgende. Det første Spørgsmaal er: Bør der i det hele være nogen Indtægtsgrænse? Det andet Spørgsmaal er: Svarer de opstillede Indtægtsgrænser til deres Forudsætninger? Og det tredje Spørgsmaal lyder: Hvilke Virkninger vil de foreslaaede Bestemmelser fremkalde? Jeg vil straks sige, at jeg mener, der ikke bør være nogen Indtægtsgrænse, og det mener jeg ikke mindst af samfundsmæssige Grunde. Saavel i Lovens som i det foreliggende Lovforslags § 1 staar der, at man ved Arbejdsløhedskasser forstaar Foreninger af Lønarbejdere — læg meget vel Mærke til Udtrykket „Lønarbejdere“ —, som har sluttet sig sammen for at støtte hverandre i Tilfælde af Arbejdsløshed, og i § 9 kommer saa Bestemmelsen om Statstilskuddet til disse Kasser. Det hele tager Sigte paa at hjælpe, hvor et Samfundsonde har vist sine skadelige Virkninger, og naar Kasserne kun maa rumme Lønarbejdere, altsaa Folk, der er udsatte for at komme i Arbejdsløshed, tror jeg, det bliver umuligt at ansætte en Indtægtsgrænse, der vil kunne virke naturligt og retfærdigt. Vi har, som den ærede Ordfører sagde, mange Gange her paa Rigsdagen behandlet Spørgsmaalet om Tilskud i Anledning af ekstraordinær Arbejdsløshed, og ved at gaa nogle af disse Sager